Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 9ον Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰανουαρίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 4

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης καὶ ὁ φίλος του Σάντσος ἐπεριπάτησαν καβάλα ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ τὸ βράδυ, κατακουρασμένοι, ἔφθασαν ἀπέξω ἀπὸ ἕνα σπίτι

— Τί λαμπρὸς πύργος! ἐφώναξεν ὁ Φασουλάκης Δὸν Κιχώτης.

— Ὄχι νὰ μὴν εἶνε πύργος! ἀπεκρίθη ὁ Σάντσος. Μὰ 'στὸ θεό σου, πῶς σου φάνηκε ὅτι εἶνε πύργος; Δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε ξενοδοχεῖο; Καὶ νὰ σου 'πῶ, τόσῳ τὸ καλλίτερο. γιατὶ θὰ μπορέσουμε νὰ φᾶμε ἐδῶ καὶ νὰ κοιμηθοῦμε.

— Εἶνε πύργος, σοῦ λέγω.

— Εἶνε ξενοδοχεῖο, σοῦ λέγω.

Καὶ πραγματικῶς ἦτο ξενοδοχεῖον. Ἀλλὰ ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης ἔχει τόσῳ παραγεμισμένο τὸ μυαλό του με τὰ βιβλία που ἐδιάβασε, ὥστε παντοῦ φαντάζεται ὅτι βλέπει πύργους, ἱππότας, πυργοδεσπότας καὶ πυργοδεσποίνας.

Εἰς τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου στέκονται δύο ὑπηρέτριες.

— Ὡραῖές μου κυρίες! λέγει ὁ Φασουλάκης· ἐπιτρέψατε εἰς τὸν ἀνδρεῖον Δὸν-Κιχώτην νὰ σας προσφέρῃ τὰ ταπεινά του σεβάσματα

Καὶ σκύβει σὰν νὰ ἔβλεπε Βασίλισσες!

Ἡ ὑπηρέτριες, ἀσυνείθιστες νὰ τας χαιρετοῦν ἔτσι, σαστίζουν, ξεκαρδίζονται 'στὰ γέλια.

Στρώνουν τραπέζι τοῦ Φασουλάκη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ περικεφαλαία του μὲ τὴ μάσκα της, εἶνε δεμένη 'στὸ κεφάλι του μὲ τέτοιον τρόπον, ποῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ την βγάλῃ, ἀναγκάζονται νὰ του περνοῦν τὸ φαγὶ 'στὸ στόμα μ' ἕνα σωλῆνα!

Ὁ Σάντσος ὅμως, ποῦ δὲν ἔχει πανοπλία, τρώγει λαμπρά, ἀπ' ὅλα τὰ φαγητὰ τοῦ ξενοδοχείου.

Τὸν παλαιὸ καιρό, ὠνόμαζαν «ἱππότας» κάτι γενναίους ἀνθρώπους που ἐπήγαιναν ἀπὸ χώρα σὲ χώρα κ' ἐπροστάτευαν τοὺς ἀδυνάτους ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν.

Ὁ Φασουλάκης, ποῦ θέλει νὰ μιμηθῇ εἰς ὅλα τὸν Δὸν-Κιχώτην, παρακαλεῖ τὸν «πυργοδεσπότην»—δηλαδὴ τὸν ξενοδόχον του,— νὰ τον χειροτονήσῃ ἱππότην.

Ὁ ξενοδόχος, ποῦ ἔτυχε νὰ του ἀρέσουν τὰ ἀστεῖα, δέχεται. Κτυπᾷ λοιπὸν δύο φορὲς τὸν Φασουλάκην μὲ τὸ ξαφριστῆρι του,— κατὰ δυστυχίαν δὲν εἶχε σπαθί,— καὶ ἔπειτα τὸν φιλεῖ εἰς τὰ δύο του μάγουλα.

Ὁ Φασουλάκης δακρύζει ἀπὸ συγκίνησιν. Δέν του ἔμενεν ἀμφιβολία, ὅτι ἐχειροτονήθη Ἱππότης!

[Ἡ συνέχεια προσεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

— Ἴσως ὄχι διὰ πεζοπόρους, παρετήρησεν ὁ Πορτογάλος· ἔπειτα δὲν εἶμαι καὶ βέβκιος, ἀφ' οὗ κανεὶς δὲν τὸ ἐδοκίμασε. . . Ὅσον διὰ τὰ ἀμάξια ὅμως, βεβαιότατα ἡ ἀπόπειρα θὰ ἦτο ματαία.

—Εἶπες, Οὔρδαξ, ὅτι κανεὶς ἕως τώρα δὲν ἐδοκίμασε νὰ διασχίσῃ αὐτὸ τὸ δάσος ;

—Δὲν ἠξεύρω ἂν ἐδοκίμασε κανείς, κύριε Μάξ, ἀλλὰ βεβαιότατα κανεὶς δὲν θὰ το ἐκατόρθωνεν. Οὔτε εἰς τὸ Κάμερουν, οὔτε εἰς τὸ Κόγγον δὲν θὰ εὑρίσκετο ἄνθρωπος ἱκανὸς διὰ τέτοιο τόλμημα. Καὶ ποῖος θὰ ἐπεχείρει νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου οὔτε δρόμος οὔτε μονοπάτι ὑπάρχει, παρὰ μόνον τρίβολοι καὶ ἀγκάθια ; Ἀμφιβάλλω μάλιστα, ἂν ἡ φωτιὰ καὶ ὁ πέλεκυς θὰ ἠμποροῦσαν νὰνοίξουν δίοδον ἐκεῖ-μέσα . . . ἀφίνω δὰ καὶ τὰ ξηρὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα θὰ σχηματίζουν προσκόμματα ἀνυπέρβλητα.

—Ἀνυπέρβλητα, Οὔρδαξ ;

—Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε τότε ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂς μὴ σε σκανδαλίζῃ πλέον αὐτὸ τὸ δάσος, καὶ ἂς θεωρήσωμεν ὡς εὐτύχημα τὸ ὅτι πρόκειται νὰ το τριγυρίσωμεν μόνον ἀπέξω. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν θὰ ἤθελα καθόλου νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν μέσα εἰς τέτοιον λαβύρινθον δένδρων . . .

—Οὔτε διὰ νὰ μάθῃς τὶ κρύπτει ;

—Καὶ τὶ θέλεις νὰ κρύπτῃ, Μάξ ; Βασίλεια ἄγνωστα πόλεις στοιχειωμένες, μυθολογικὰ ἐλδοράδα, ἢ ζῷα νέου εἴδους, σαρκοβόρα μὲ πέντε ποδάρια καὶ ἄνθρώπους μὲ τρία ; . .

—Καὶ διατί ὄχι, Τζών ; . . . Καὶ τί-ποτε ἁπλούστερον, παρὰ νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε !

Ὁ Λάγκας, μὲ τοὺς μεγάλους προσεκτικοὺς ὀφθαλμούς του καὶ μὲ τὴν ἔξυπνην φυσιογνωμίαν του, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγεν, ὅτι ἂν ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἀπετόλμα νὰ εἰςχωρήσῃ εἰς τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο δάσος, αὐτὸς δὲν θὰ ἐφοβεῖτο καθόλου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

—Ὁπωσδήποτε, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἀφ' οὗ ὁ Οὔρδαξ δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ διασχίσῃ τὸ δάσος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Οὐμπάγκη . . .

—Ὄχι βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Πορτογάλος, διότι θὰ διετρέχαμεν τὸν κίνδυνον νὰ μὴ εἰμπορέσωμεν πλέον νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ ἐκεῖ.

—Τότε λοιπόν, ἀγαπητέ μου Μάξ, πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε, καὶ ἂς ἰδοῦμε πλέον τὰ μυστήρια τοῦ δάσους ... εἰς τὸν ὕπνον μας,—ἂν καὶ οὔτε αὐτὸ δὲν μου φαίνεται φρόνιμον ! . .

—Γέλα, Τζών, γέλα μαζί μου ὅσον θέλῃς. Ἐγὼ ὅμως ἐνθυμοῦμαι τὶ λέγει ἕνας ποιητής μας . . . δὲν εἰξεύρω ποῖος:

Νὰ ἐρευνήσῃς τὸ ἄγνωστον, διὰ νὰ εὑρῇς τὸ νέον.

—Ἀλήθεια, Μάξ ; Καὶ ὁ ἄλλος στίχος που ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ αὐτόν ;

—Ἀ. . . τὸν ἐλησμόνησα, Τζών !

—Λησμόνησε λοιπὸν καὶ τὸν πρῶτον, καθὼς ἐλησμόνησες τὸν δεύτερον, καὶ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε !

Καὶ προφανῶς αὐτὸ ἦτο τὸ φρονιμώτερον. Οὔτε εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ ἁμαξίου. Ἠμποροῦσαν κάλλιστα νὰ διέλθουν τὴν νύκτα ἐν ὑπαίθρῳ, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ γηλόφου, ὑπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ δένδρα, ἢ δροσερότης τῶν ὁποίων ἐμετρίαζε τὸν καύσωνα τόσον ἰσχυρὸν ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Καὶ ναὶ μὲν οἱ ἀστερισμοὶ ἐκρύπτοντο ὑπὸ νέφη πυκνά, ἀλλὰ δὲν ἠπειλεῖτο βροχή, καὶ τὸ ὑπαιθρον ἀπόψε ἦτο ὅλως ἀκίνδυνον.

Ὁ μικρὸς Λάγγας ἔφερε σκεπάσματα. Οἱ δύο φίλοι, καλὰ τυλιγμένοι, ἐξηπλώθησαν μεταξὺ τῶν ριζῶν ἑνὸς ταμαρινοδένδρου,— αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζαν ὡς εἶδος κλίνης ναυτικοῦ θαλαμίσκου, —καὶ τὸ παιδίον ἐχώθη πλησίον των, ὡς σκύλος. φύλαξ πιστός.

Πρὶν νὰ τους μίμηθοῦν, ὁ Οὔρδαξ καὶ ὁ Κάμης ἠθέλησαν νὰ κάμουν ἀκόμη ἕνα γῦρον διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι οἱ βόες ἦσαν δεμένοι καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰπομακρυνθοῦν πολύ, ὅτι οἱ φύλακες ἀχθοφόροι εὑρίσκοντο εἰς τὰς θέσεις των, ὅτι αἱ πυραὶ εἶχον σβεσθῆ ἐντελῶς, διότι ἤρκει ἕνας σπινθὴρ διὰ νὰ πυρπολήσῃ τὰ ξηρὰ χόρτα καὶ τὰ ξηρὰ ξύλα. Ἔπειτα καὶ οἱ δύο ἐπανῆλθον πρὸς τὸ ἁμάξιον, πλησίον τοῦ ὁποίου καὶ κατεκλίθησαν.

Ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε νὰ τους πάρῃ, —ὕπνος βαθύς, ποῦ δὲν ἤκουον κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, οὔτε Θεοῦ βροντήν. Μήπως θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ οἱ κουρασμένοι φρουροί ;..Ναί' καὶ μετὰ τὴν δεκάτην ὥραν, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς διὰ νὰ παρατηρήσῃ μερικὰ ὕποπτα φῶτα, τὰ ὁποῖα μετεκινοῦντο εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μεγάλου δάσους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΑ ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ ΦΩΤΑ

Διάστημα δύο τὸ πολὺ χιλιομέτρων ἐχώριζε τὸν γήλοφον ἀπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐπηγαινοήρχοντο φλόγες καπνίζουσαι καὶ σαλευόμεναι. Ἠμποροῦσε νὰ μετρήσῃ κανεὶς ἕως δέκα τοιαῦτα φῶτα, ἄλλοτε συνηνωμένα, ἄλλοτε χωριστά, κάποτε κινούμενα μὲ ὁρμήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδικαιολόγει ἡ γαλήνη τῆς ἀτμοσφαίρας. Νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς, ὅτι ὅμιλος ἰθαγενῶν ἐστάθμευσεν ἐκεῖ πρὸς διανυκτέρευσιν; Πιθανόν. Ὁπωσδήποτε ὅμως τὰ φῶτα αὐτὰ δὲν ὡμοίαζαν μὲ φῶτα καταυλισμοῦ. Μετεκινοῦντο πολὺ ἰδιορρύθμως εἰς ἀκτῖνα πεντήκοντα ὀργυιῶν, ἀντὶ νὰ συγκεντροῦνται εἰς μίαν μόνην ἑστίαν νυκτερινῆς σταθμεύσεως.

Σημειωτέον, ὅτι αἱ χῶραι αὗται τοῦ Οὐμπάγκη συχνάζονται ὑπὸ φυλῶν νομαδικῶν, ἐρχομένων ἐκ δυσμῶν ἢ ἐξ ἀνατολῶν, ἀπὸ τὸν Ἀδαμαούαν ἢ ἀπὸ τὸν Οὐγάνδαν. Κερδάνιον ἐμπόρων δὲν θὰ ἦτο τόσον ἀσύνετον ὥστε νὰ προδώσῃ τὴν παρουσίαν του διὰ τῶν πολλαπλῶν ἐκείνων φώτων, μετακινουμένων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους.Μόνον ἰθαγενεῖς ἠμποροῦσε νὰ ἐστάθμευσαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καὶ τίς οἶδε μήπως ἐνεπνέοντο ἀπὸ ἐχθρικὰς διαθέσεις πρὸς τὸ κερδάνιον, τὸ κοιμώμενον πλησίον τοῦ γηλόφου ;

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱοσδήποτε κίνδυνος καὶ ἂν το ἠπείλει ἐκεῖθεν, καὶ ἂν πολλαὶ ἑκατοντάδες Παχουΐνων, Δενκῶν ἢ ἄλλων ἀγρίων δὲν ἀνέμενον εἰμὴ τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τοῦ κερδανίου, κανείς, —μέχρι τῆς δεκάτης καὶ ἡμισείας τουλάχιστον,— κανεὶς δὲν εἶχε λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἄμυναν. Κύριοι καὶ ὑπηρέται, ὅλοι ἐκοιμῶντο βαθύτατα, καί, πρᾶγμα ἀκόμη δεινότερον,οἱ ἀχθοφόροι οἱ ἐπιφορτισθέντες τὴν φρούρησιν τοῦ στρατοπέδου, εἶχον βυθισθῆ καὶ αὐτοὶ εἰς μακάριονὕπνον.

Εὐτυχῶς,ὁ μικρὸς ἰθαγενής, ὁ κοιμώμενος πλησίον τοῦ Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μάξ Οὐμπέρ, ἐξύπνησεν. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί του θὰ ἐκλείοντο καὶ πάλιν ἀμέσως, ἂν δὲν διηυθύνοντο κατὰ τύχην πρὸς τὸν νότιον ὁρίζοντα. Ὑπὸ τὰ ἡμίκλειστα βλέφαρά του, ἠσθάνθη τὴν ἐντύπωσιν φωτὸς λάμποντος ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης νυκτός. Ἐτεντώθη, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκύτταξε μὲ περισσοτέραν προσοχήν . . . Ὄχι, δὲν ἠπατᾶτο: φῶτα, διεσκορπισμένα κατὰ μῆκος τοῦ δάσους, ἐκινοῦντο ὑπὸ τὰ δένδρα, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων.

Ὁ Λάγκας ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ κερδανίου. Ἡ ἰδέα τῷ ἦλθε μᾶλλον ἐξ ἐνστίκτου ἢ κατόπιν σκέψεως. Τφόντι' κακοῦργοι προετοιμαζόμενοι διὰ σφαγὴν καὶ λεηλασίαν, δὲν ἀγνοοῦν ὅτι αὐξάνουν τὰς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας, ὅταν ἐνεργοῦν ἐξ ἀπροόπτου. Δὲν φανερόνονται πρὸ τῆς πράξεως, καὶ αὐτοὶ εἶχον φανερωθῆ !..

Τὸ παιδίον, μὴ θέλον νὰ ἐξυπνήσῃ ἀμέσως τὸν Τζὼν Κόρτ καὶ τὸν Μάξ Οὐμπέρ, ἤρχισε νὰ ἕρπῃ ἀθορύβως πρὸς τὸ ἁμάξιον. Ἅμα ἔφθασε πλησίον τοῦ ὁδηγοῦ, τῷ ἤγγισε μὲ τὴν χεῖρα τὸν ὦμον, τὸν ἀφύπνισε, καὶ τῷ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον τὰ ὕποπτα φῶτα.

Ὁ Κάμης ἐσηκώθη, παρετήρησεν ἐπὶ ἓν λεπτὸν τὰς κινουμένας ἐκείνας φλόγας, καὶ διὰ φωνῆς,τῆς ὁποίας δὲν ἐσυλλογίσθη καθόλου νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἔντασιν, εἶπεν :

— Οὔρδαξ !

Ὁ Πορτογάλος, ἄνθρωπος συνειθισμένος νὰπαλλάσσεται γρήγορα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τοῦ ὕπνου, εὑρέθη ὄρθιος εἰς μίαν στιγμήν.

— Τί τρέχει, Κάμη ;

— Κυττάξετε !

Καὶ τείνων τὴν χεῖρα, ἐδείκνυε τὴν μαύρην γραμμὴν τοῦ δάσους, φωτιζομένην ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

— Ἐυπνᾶτε ! ἐφώναξεν ὁ Πορτογάλος, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του.

Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα,οἱ ἄνδρες τοῦ κερδανίου εὑρέθησαν ἐπὶ ποδός. Εἰς τὴν ἀρχήν, τοὺς ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν ἡ σοβαρότης τοῦ κινδύνου, ὥστε κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς φρουρούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον παραμελήσῃ τὸ καθῆκόν των. Ἦτο βέβαιον, ὅτι ἂν ὁ Λάγκας δὲν ἐξυπνοῦσε κατὰ τύχην, τὸ κερδάνιον θὰ κατελαμβάνετο αἰφνιδίως διαρκοῦντος τοῦ ὕπνου τοῦ Οὔρδαξ καὶ τῶν συντρόφων του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ ἡμέρας αὐτὰς μοῦ συνέβη κάτι, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ σας διηγηθῶ. Νομίζω, ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔφυγεν ἤδη μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, εἰς τόπον ὅπου δὲν πηγαίνει Διάπλασις, τὸ κάμνω μὲ ἡσυχον συνείδησιν, ὅτι δὲν θὰ πειράξω τὴν μετριοφροσύνην του.

Ἐχρησίμευσα ὡς ξεναγὸς εἰς ἕνα μικρόν μου φίλον καὶ μακρυνὸν συγγενῆ, ὁ ὁποῖος ἤρχετο διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας, συστημένος εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὸν θεῖόν του. Ὀνομάζεται Ἀπόστολος,— τὸ ἐπίθετόν του . . . δὲν σας ἐνδιαφέρει. Κατάγεται ἀπὸ μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Θράκης. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, καὶ πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν Εὐρώπην,ὅπου τὸν στέλλει ὁ θεῖός του ὡς ὑπάλληλον εἰς ἓν ἑλληνικὸν κατάστημα,ἀπεφάσισε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν «προαιώνιον πόθον του»— ὡς μου ἔγραφε,—καὶ νὰ κάμῃ ἕνα « προσκύνημα εἰς τὴν Ἑλλάδα ».

Ἦλθε λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Νὰ σας εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν ; Τὸ σχέδιόν αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο κάπως νὰ ξεσπάσῃ εἰς τὴν ράχιν μου, δὲν μ' ἐνθουσίασε καὶ τόσον πολὺ εἰς τὴν ἀρχήν. Ὄχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι δὲν εἶχα ὄρεξιν νὰφίνω τὴν ἐργασίαν μου καὶ νὰ τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐντελῶν χρέη ξεναγοῦ πρὸς ἕνα νέον, τὸν ὁποῖον, τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, οὔτε ἐξ ὄψεως ἐγνώριζα. Κ' ἐλογάριαζα νὰναθέσω τὰ χρέη αὐτὰ εἰς κανένα ἄλλον φίλον μου, ὁμήλικον τοὐλάχιστον τοῦ ξενιζομένου ...

Ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην γνωριμίαν μετέβαλα γνώμην. Ὁ Ἀπόστολος ἦτο τόσον εὐπρόσωπος, καὶ ἐφαίνετο τόσον καλός, καὶ σιγὰ-σιγὰ μοῦ ἐπαρουσιάζετο τόσον μορφωμένος νέος, καὶ τόσον εὐφυής, καὶ μὲ τόσον ὡραῖα αἰσθήματα ! Ἦτο ἀληθινὴ εὐχαρίστησις νὰ ἔχῃ κανεὶς μαζί του αὐτὸ τὸ παιδί. Ἔπειτα, εὐθὺς ἀμέσως, μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ὁ πατριωτισμός του. Ἤρχετο μὲ αἴσθημα λατρείας,ὡς εἰς προσκύνημα πραγματικόν. Ἡ συγκίνησίς του ποῦ ἐπάτει διὰ πρώτην φορὰν τὸ ἐλεύθερον ἑλληνικόν χῶμα, —ὁ «προαιώνιος πόθος» —ἦτο τόσον ζωηρά,ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Καὶ μόλις ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Πειραιῶς, φαντάζεσθε τὶ ἔκαμε ; ἔσκυψεν, ἐσήκωσε μίαν πέτραν, καὶ την ἐσίμωσεν εἰς τὰ χείλη του !

Ἡ πέτρα αὐτὴ τοῦ δρόμου ἀντιπροσώπευε κάτι μέγα δι' αὐτόν: Ἦτο ἓν τεμάχιον τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος, καὶ ὡς πρᾶγμα ἱερὸν καὶ ἅγιον την ἠσπάζετο... Καὶ μόνον τὸ κίνημα αὐτό, τὸ αὐθόρμητον, τὸ ἀπροσποίητον, δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ μὲ διαθέσῃ ὑπὲρ τοῦ ξένου μου ;

Εἰς τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου μοῦ ἔλεγε :

— Πρῶτα-πρῶτα στὴν Ἀκρόπολι θὰ πᾶμε. Σᾶς παρακαλῶ. . στὴν Ἀκρόπολι, ὄχι ἀλλοῦ. . .

Καὶ ἡ ἰδία ἅμαξα, ἡ ὁποία μᾶς ἐπῆρε ἀπὸ τὸν σταθμόν, μᾶς ἀνέβασε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

— Ὅσῳ συλλογίζομαι καὶ ἕνα φίλο μου ἀπὸ τὴν Πόλι, μοῦ ἔλεγε καθ' ὁδόν, ποῦ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔμεινε δυὸ ἡμέρες καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀκρόπολιν ! . . Δὲν ἐπρόφθασε, φαντασθῆτε ! . .

Νὰ σας περιγράψω τὴν συγκίνησίν του, ὅταν ἐπάτησε τὰ μάρμαρα τοῦ ἱεροῦ βράχου, ὅταν εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ Παρθενῶνος, θὰ ἦτο ἀδύνατον ! . . Δὲν ἔλεγε λέξιν, δὲν μοῦ ἀπηύθυνεν ἐρώτησιν, δὲν ἄφινεν ἐπιφώνημα, οὔτε ἔδειχνε καμμίαν ἀρχαιολογικὴν περιέργειαν. Ἐκύτταζε μόνον· ὅλος μάτια, ἐκύτταζεν ἐπάνω, κάτω, τριγύρω,παντοῦ. Καὶ μὲ μίαν εὐλαβῆ κατάνυξιν, μὲ μίαν ἔκστασιν, μὲ μίαν ἀγαλλίασιν ἀνέκφραστον, ἀπερίγραπτον. Τὸ ὅλον του ἀνέδιδε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὡς μίαν ἄφωνον προσευχὴν πρὸς τὰθάνατα ἐρείπια, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ καρδία του ἔπαλλε μέχρι διαρρήξεως. Καὶ ἀνέπνεσε βαθειά. Θὰ ἔλεγες, ὅτι ἤθελε νὰναπνεύσῃ διὰ μιᾶς ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον ἐλεύθερον ἀέρα,— τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος. . . .

Αὐτὴ ἡ ἀγαλλίασις, αὐτὴ ἡ μέθη εἰμπορῶ νὰ εἴπω, τὸν κατεῖχεν ὅλας τὰς ἡμέρας ποῦ ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μοῦ εἴπῃ, ὅτι αὐταὶ ἦσαν αἱ εὐτυχέστεραι ἡμέραι τῆς ζωῆς του. Τὸ ἔβλεπα. Καὶ τὸ ἐλάχιστον, καὶ τὸ πλέον ἀτήμαντον πρᾶγμα τὸν ἐνδιέφερε, τὸν συνεκίνει. Ἀρκεῖ ὅτι ἦτο εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅταν δὲν ἤμεθα εἰς κανὲν Μουσεῖον, ἢ εἰς τὸ Στάδιον, ἢ εἰς τὸ Κεραμεικόν, ἢ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν,— εἰς τοὺς τόπους τοῦ προσκυνήματος, — ἤρκει νὰναβλέψῃ πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ ἐνθουσιασθῇ.

— Τί θαυμάσιος οὐρανός ! ἔλεγε· τί ὡραῖον κλίμα. Καλέ, χειμῶνα ἔχετε καὶ σεῖς ; Στὸ χωριό μου ἄφησα τὸ χιόνι μισὸ πῆχυ ! . . Τί τόπος ! τί εὐτυχία ! .

Ὅταν ἔφυγε, — καί σας βεβαιῶ ὅτι τὸν ἀπεχαιρέτισα μὲ λύπην,— ἐπῆρε μαζί του ἕνα κομματάκι μάρμαρον ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ὀλίγον χῶμα ἀπὸ τὸν λόφον τοῦ Φιλοπάππου.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ φυλακτό μου 'στὴν ξενητειά. . . μοῦ εἶπε.

Καὶ ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἀπήγγειλε τοὺς στίχους τοῦ Δροσίνη :

Χῶμα δοξασμένο, ὅπου τῶχουν σκάψῃ
Γιὰ νὰ θεμελιώσουν ἕνα Παρθενῶνα·
Χῶμα τιμημένο, ὅπου τῶχουν βάψῃ
Αἵματα 'στὸ Σοῦλι καὶ 'στὸ Μαραθῶνα ! .

. . . . . .

Ἡ γνωριμία τοῦ φίλου μου Ἀποστόλου, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἀληθινὰ διὰ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, μ' ἔκαμε νὰ συλλογισθῶ ὅτι πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς, ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα οἱ Ἕλληνες οἱ ζῶντες μακράν της. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη : ὅτι περισσότερον ἀπὸ τοὺς μεγάλους, τὴν ἀγαποῦν οἱ μικροί.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΪ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ

Στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖ ψηλά,
Κάθε πρωὶ θωρεῖς λαμπρὸ χρυσάφι
Ὁ ἥλιος νὰ ξαπλώνῃ ἀπαλά,
Καὶ γύρω τὰ βουνὰ νὰ ροδοβάφῃ.

Τὸ βράδυ-βράδυ, τἄντικρυ βουνὸ
Ἀπὸ χρυσάφι πάλι πλημμυρίζει.
Φεύγει ὁ ἥλιος· καὶ 'στὸν οὐρανὸ
Τὸν Ἕσπερο θωρεῖς νὰ λαμπυρίζῃ.

Μὲ τῆς αὐγούλας τὴ στολὴ ντυμένη
Ὀλόχαρη, ἡ Φύσις λές προσμένει
Τὸν ἥλιο της λαμπρέφωτος νἀρθῇ.

Καὶ 'στῆς νυχτιὰς τὰ σκότη βουτημένη,
Θαρρεῖ κανεὶς τὸν ἥλιο πῶς πενθεῖ
Ποῦ πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ ἔχει χαθῇ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς
Εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
(Ἴδε Δίπλασιον τοῦ 1901, σελ. 289.)

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ Λιάνα εἶνε δεκαεξαέτις· ὁμοιάζει μὲ τὴν μητέρα της, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ μαλλιά της εἶνε χρυσᾶ καὶ τὰ μάτια της γαλανά. Εἶνε Γαλλὶς κατὰ τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὴν μητέρα της· ἀλλ' εἶνε Βοεροπούλα κατὰ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος, κατὰ τὴν διαύγειαν τῶν ἀγνῶν ὀφθαλμῶν, κατὰ τὴν εὐτολμίαν τῆς ψυχῆς—τὴν ὁποίαν μαρτυρεῖ καὶ τὸ πιλίδιόν της, κλῖνον ἐλαφρῶς πρὸς τὸ ἀριστερὸν αὐτί...

Ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἔλζα, τὰ δύο δίδυμα, εἶνε δώδεκα χρόνων, μὲ κατακόκκινα μάγουλα καὶ μὲ μάτια λαμπρὰ ὡς σαπφείρους. Ἂν καὶ δὲν τα χάνουν εὐκόλα, ἐν τούτοις στέκονται ὀλίγον συνεσταλμένα ἀπέναντι τῶν παρισινῶν ἐξαδέλφων...

Εἶνε ἀχώριστα. Παίζουν, τρέχουν, κυνηγοῦν, μελετοῦν, ἐργάζονται, πάντοτε μαζί. Ὅποιος φωνάξῃ τὸν Χάνς, εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ ἰδῇ καὶ τὴν Ἔλζαν, διότι ἡ μία ἀκολουθεῖ τὸν ἄλλον, ὅπως ἡ σκιὰ τὸν ὁδοιπόρον.

Τέλος, ἰδοὺ καὶ ἡ μικρούλα Λενέττα, χαριτωμένον ἀγγελάκι τριῶν χρόνων, τὸ εἴδωλον τῆς οἰκογενείας, ἀγαθόν, γλυκύ, χωρὶς πείσματα καὶ χωρὶς κλάμματα.

Διασχίζοντες τὴν ἀπέραντον αὐλήν, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἀνθοστόλιστος πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ὁ Γκὺ καὶ ἡ Εἰρήνη ἐξετάζουν μὲ περιέργειαν τὰ γύρω των ἀντικείμενα, τόσον νέα δι' αὐτούς.

Ἡ οἰκία, σκεπασμένη μὲ κόκκινα κεραμύδια—πολυτέλεια αὐτό,—στολίζεται παντοῦ ἀπὸ ρόδα.

Εἰς τὴν αὐλήν, βλέπει κανεὶς πορτοκαλέας ἀνθισμένας, εὐκαλύπτους γιγαντιαίους μὲ φύλλα σκληρά, καὶ ἰτέας κλαιούσας, αἱ ὁποῖαι κλίνουν μέχρι τοῦ ἐδάφους τὰ ἀργυρᾶ των φυλλώματα.

Ὑπηρέται διαφόρων χρωμάτων, κινούμενοι ἀπὸ περιέργειαν, ἐξέρχονται καὶ περιφέρονται εἰς τὴν αὐλήν.

Ἡ Εἰρηνούλα θαυμάζει τὰ μακρυὰ ἀνοικτόχρωμα ἀντερειὰ τῶν Ἰνδῶν καὶ τὰ μάλλινα καλύμματα τῶν μαύρων. Ἀλλὰ οἱ Κινέζοι μὲ τὰ διανθῆ των φουστάνια, τὴν διασκεδάζουν ἀκόμη περισσότερον.

Οἱ ταξειδιῶται ἔλαβαν ἤδη ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσουν τὴν μεγάλην ποικιλίαν φυλῶν καὶ τύπων, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ ἐργατικὴ τάξις εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν.

Εἰς τὸ Καπτάουν, ἀντιπροσωπεύονται ὅλοι σχεδὸν οἱ λαοὶ τῆς γῆς: Κινέζοι. Ἰάπωνες, νησιῶται τῆς Ὠκεανίας, Ἄραβες, μαῦροι, Μαλαῖοι, Ἰνδοί.

Οἱ Μαλαῖοι εἰσήχθησαν ἄλλοτε εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν, εἴτε ὡς σκλάβοι, εἴτε ὡς μίσθιοι ἐργάται.

Ὅσον διὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς Κινέζους, ὁ διοικητὴς τῆς Νατάλης εἰσάγει κατ' ἔτος μέγαν ἀριθμὸν ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκμισθοῦνται διὰ συνεχῆ ἐργασίαν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἐπιτυγχάνει κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ζουλοὺ ἢ ἀπὸ τοὺς Κάφρους.

Γνωρίζων τὴν ἀντοχὴν καὶ τὴν εὐπείθειαν τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Κινέζων, ὁ διοικητὴς τῆς «Ἡλιακῆς Ἀκτῖνος» δὲν ἐδίστασε νὰ μισθώσῃ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν· ὁπωσδήποτε τὸ μαῦρον στοιχεῖον ἐδέσποζεν ἀκόμη ἐκεῖ...

Ὑπερήφανοι ὡς ἄγγλοι ὑπήκοοι, οἱ Ἰνδοὶ περιφρονοῦν τοὺς μαύρους, οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε τοὺς μισοῦν ἀπὸ καρδίας.

Τὸ πολυάριθμον προσωπικὸν τοῦ ἀγροκηπίου κυκλοφορεῖ σιωπηλῶς, ἀδιάφορον κατ' ἐπίφασιν πρὸς τὴν ἄφιξίν τῶν ξένων.

Γεραναὶ μὲ χρυσᾶ λοφία περιπατοῦν ἀργά, κτυπῶντες τὸ ἔδαφος μὲ τὸ ἄκρον τῶν μακρῶν των ραμφῶν. Ὤ, εὐτυχία! ἰδοὺ καὶ μία στρουθοκάμηλος. Περιφέρεται ἀδέσμευτος, καμαρωτή, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν σκύλων.

Διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὰ ὄνειρα τῆς Εἰρηνούλας, δὲν λείπει πλέον ἀπὸ τὴν θελκτικὴν εἰκόνα παρὰ ἕνας λέων, ἕνας λέων ἀληθινός, ζωντανός.

Ὑπομονή!...

Ἰδοὺ ἡ ἔπαυλις.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ οἰκοδομή, τρυπημένη ἀπὸ ἀναρίθμητα παράθυρα, ὅπου ὁ ἥλιος κατοπτρίζεται ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, εἶνε ὡραιοτέρα ἀφ' ὅ,τι εἶνε συνήθως αἱ κατοικίαι τοῦ Τράνσβααλ. Εἶνε κτισμένη ἐπάνω εἰς χλοερὸν λόφον, διασχιζόμενον ἀπὸ ρύακα διαυγῆ. Χλόη ἀπέραντος, ἀγροὶ σίτου ὡρίμου ἐκτείνονται μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ ὁρίζοντος, ὅπου ὑψοῦνται αἱ κορυφαὶ τοῦ Δράκενσβεργ (βουνοῦ τοῦ Δράκοντος.)

Ἄλλοτε αἱ ἐκτεταμέναι αὗται γαῖαι ἦσαν ἀκαλλιέργητοι. Σήμερον, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ κυρίου Ρίσσικ, καλύπτονται ἀπὸ παχείας νομάς, ὅπου βόσκουν ἀναρίθμητα ποίμνια.

Ἐδῶ πλησίον κεῖται τὸ Πάρδεκοφ, χωρίον κατοικούμενον ἀπὸ τριακοσίας μόλις ψυχάς, μὲ χαμηλοὺς οἰκίσκους, μὲ τέσσαρα ἢ πέντε μαγαζιά, καὶ μὲ μίαν ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας τὸ ὑψηλὸν κωδωνοστάσιον διακρίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ πέριξ ἀγροκήπια.

Τὸ Πάρδεκοφ τοῦτο ἀπέχει διακόσια χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Γιοχανεσβοῦργον, ἐννέα δὲ λεύγας ἀπὸ τὸ Καρλεστάουν, τὴν πρώτην πόλιν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Νατάλης.

Τὸ Τράνσβααλ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀροπέδια, ὑπερκείμενα ἀλλήλων, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ φθάνουν εἰς ὕψος δύο χιλιάδων μέτρων. Τὸ Πάρδεκοφ κεῖται ἐπὶ ἑνὸς τῶν ὑψηλοτέρων, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀήρ του εἶνε ἐξόχως καθαρός.

Εἰς τὴν ὀροσειρὰν τοῦ Δράκενσβεργ, ἡ ὁποία χωρίζει τὸ Τράνσβααλ ἀπὸ τὴν Ὀράγγην καὶ ἀπὸ τὴν Νατάλην, ἀνήκει καὶ τὸ βουνὸν Ἀμαζούμπα, περίφημον ἕνεκα τῆς αἱματηρᾶς μάχης, καθ' ἣν οἱ Βόερς, διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ζουμπέρ, κατετρόπωσαν τοὺς Ἄγγλους τὴν 27 Φεβρουαρίου 1881.

*

Ἔφθασαν παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως.

—Ἀδελφέ μου, καλῶς ἦλθες εἰς τὸ Ζοννενστράαλε! εἶπε σεβαρῶς ὁ κύριος Ρίσσικ, παραμερίζων διὰ νὰ περάσουν οἱ ξένοι του.

Εἰς τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ἔπιπλα εἶνε σκεπασμένοι μὲ δέρματα ἀγρίων ζώων, στρώνεται τώρα τὸ τραπέζι. Παντοῦ εὐωδιάζουν ἄνθη καὶ τέρπουν τοὺς ὀφθαλμούς.

Οἱ ταξειδιῶται ὡδηγήθησαν εἰς τὰ δωμάτιά των.

Μόλις εἶχον ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, ὅταν εἰσῆλθεν ἐν κοράσιον δεκατριῶν ἕως δεκατεσσάρων χρόνων.

Ἡ ἐνδυμασία του ὀλίγον διέφερε ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Ἔλζας: κοντὸν φουστάνι καὶ μακρυὲς γκέτρες.

Αἱ δύο μακραὶ πλεξίδες, αἱ ὁποῖαι ἐκρέμαντο εἰς τοὺς ὤμους του, ὠμοιάζαν μὲ χονδρὰς ἁλύσεις χρυσᾶς.

Εἶχε κρεμασμένον μὲ λωρίον ἐν κομψὸν τουφεκάκι, καὶ ἡ ζώνη του ἦτο στολισμένη μὲ διπλῆν σειρὰν φυσιγγίων, ἡ ὁποία ὡμοίαζε μὲ γιγαντιαίαν ὀδοντοστοιχίαν.

Ἠκολουθεῖτο ἀπὸ νεαρὸν λέοντα, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ τώρα μόλις ἤρχιζε νὰ στολίζεται μὲ χαίτην, καὶ ἀπὸ σκύλαν ὑψηλοῦ ἀναστήματος.

Τὸ κοράσιον ἐπροχώρησε σιγὰ πρὸς τὴν κυρίαν Ρίσσικ, ἡ ὁποία ἐπέβλεπε τὰ τῆς τραπέζης.

—Ἄργησες, παιδί μου, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα. Ἦλθαν οἱ ξένοι μας καὶ σὺ δὲν ἤσουν ἐδῶ.

Χωρὶς νὰ ποκριθῇ, ἡ Γουϊλελμίνα ἀνύψωσε τοὺς μεγάλους σεβαροὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἠτένισε τὴν θείαν Παυλίναν.

Ὀμιλοῦσα, ἡ ἀγαθὴ κυρία ἀφῄρεσε τὸ πλατύγυρον καπελάκι τοῦ κορασίου, τοῦ ἐχαΐδευσε τὰ μαλλιὰ καὶ τὸ ἐκύτταξε μὲ συμπάθειαν. Ἔπειτα ἐξῆλθε διὰ νὰ ρίψῃ τελευταῖον βλέμμα εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πάππου της, ἡ Γουϊλελμίνα ἐκατοικοῦσεν εἰς τοῦ κυρίου Ρίσσικ,— συγγενοῦς της μακρυνοῦ, —μὲ τοὺς δύο της φίλους, Κάνυαν καὶ Μαριμπῆν, καὶ μὲ τὸν μαῦρόν της ὑπηρέτην Μπαμποῦ.

Ὅλοι ἀγαποῦσαν τὴν μικρὰν ἀγρίαν, ἡ ὁποία εἶχεν εἰς τὸ Ζοννενστράαλε πλήρη τὴν ἐλευθερίαν της. Ἂν καὶ ἀπετέλει μέλος τῆς οἰκογενείας Ρίσσικ πρὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν, ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὺὺς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξημερωθῇ Συνειθισμένη ἕως τώρα νὰ ζῇ ὡς ἐρημῖτις μὲ τὸν γέροντα πάππον, τὸν Μπαμποῦ καὶ τὰ ζῶα της, εὑρέθη κάπως στενοχωρημένη εἰς τὴν ἄνετον καὶ φαιδρὰν φωλεάν, ἡ ὁποία την ἐδέχθη.

Ἡ θορυβώδης εὐθυμία τῶν παιδιῶν, εἰς τοῦ Ρίσσικ, ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πρώϊμον σοβαρότητα τῆς Γουϊλελμίνας, ἡ ὁποία ἔγινεν ἀκόμη σοβαρωτέρα καὶ μελαγχολικωτέρα, ἀφότου ἔχασε καὶ τὸν πάππον της.

Ὁ ἄγριος ἀετιδεύς, ὁ ὁποῖος φωλεύει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ στενοχωρηθῇ εἰς τὴν φωλεὰν τῶν ἡμέρων τρυγόνων;

Καὶ ἡ Γουϊλελμίνα ἔζη σχεδὸν χωριστά, διερχομένη τὰς περισσοτέρας της ὥρας εἰς ἐκδρομάς, μὲ τὸν λέοντα καὶ μὲ τὴν σκύλαν.

Πάντοτε ἀπησχολημένος, ὁ κύριος Ρίσσικ δὲν τὴν ἔβλεπε παρὰ μόνον σχεδὸν εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ γλυκεῖα Λιάνα, τὸ δεξὶ χέρι τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐπροξένει πολλὴν συστολὴν εἰς τὴν μικρὰν ἀγρίαν. Τὰ δίδυμα πάλιν τὴν ἐτρόμαζαν μὲ τὴν θορυβώδη των φαιδρότητα.

Ἔμενεν ἡ κυρία Ρίσσικ καὶ ἡ μικρὰ Λενέττα.

Αἱ δύο αὐταὶ κατέκτησαν σιγὰ-σιγὰ τὴν καρδίαν τῆς μικρᾶς ἀντάρτιδος.

Ἡ Γουϊλελμίνα παρωμοίαζε τὴν πρώτην μὲ τὴν πολύκλαυστον μητέρα της. Ἡ γλυκεῖα φωνή της καὶ τὰ χάδια της τὴν αἰχμαλώτιζαν...

Ἡ μικρούλα Λενέττα, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπερναν μαζί των τὰ δίδυμα, κατέφευγε πλησίον τῆς Γουϊλελμίνας. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ κοράσιον ἠγάπησε μὲ τὴν καρδίαν του τὸ ὡραῖον νήπιον μὲ τὴν ἀγγελικὴν φυσιογνωμίαν.

Μόνον μαζί του ἐλύετο ἡ γλῶσσα τῆς Γουϊλελμίνας, καὶ εὐχαρίστως ἄφινε καμμίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ κάμῃ συντροφιὰν τῆς μικρούλας της φίλης.

Ὁσάκις ἡ κυρία Ρίσσικ ἤκουε τὴν φλυαρίαν των, ἐχαμογέλοῦσε καὶ ἐσυλλογίζετο: —Ἡ Λενέττα θὰ ἐξημερώσῃ τὴν μικράν μας ἀγρίαν.

Περιμένουσα τοὺς ξένους, ἡ Γουϊλελμίνα ἐκάθητο παράμερα, μὲ τὸν δάκτυλιον περασμένον εἰς τὸν κρίκον τοῦ περιλαιμίου τοῦ Μαριμπῆ.

Ἐπὶ τέλους οἱ συνδαιτυμόνες ἔφθασαν.

Ἡ κυρία Ρίσσικ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Γουϊλελμίναν καὶ τὴν ἐπαρουσίασεν:

—Ἡ τετάρτη μου κόρη, ἡ Γουϊλελμίνα Μάκ-Νέβιν, εἶπεν.

Ἡ οἰκογένεια Λακώς, ἡ ὁποία ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρφανῆς, τῆς ἔκαμεν ὑποδοχὴν φιλικωτάτην.

Ἡ Γουϊλελμίνα ἔβλεπε τοὺς ξένους σιωπῶσα.

Ὅταν ὁ κύριος Λακὼς ἐπλησίασε, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρά της, καὶ χωρὶς δισταγμόν, τῷ εἶπε γαλλιστί:

— Καλημέρα σας, κύριε.

—Ἀνεψιά μου, φίλησέ με, εἶπε φαιδρῶς ὁ κ. Λακώς.

—Εἰρήνη, φίλησε λοιπὸν τὴν ἐξαδέλφην σου, εἶπεν ἡ θεία Παυλίνα.

Ἡ Εἰρήνη τὸ ἐπεθύμει πολύ, ἀλλὰ πλησίον τῆς Γουϊλελμίνας ἐστέκετο ὁ Μαριμπῆς, καί... μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐχρειάζετο μεγάλη τόλμη διὰ νὰ πλησιάσῃ κανεὶς ἕνα λεοντιδέα...

Ἡ κυρία Ρίσσικ ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῆς ἀνεψιᾶς της.

Ὅλοι ἐγελοῦσαν, ἐκτὸς τῆς Γουϊλελμίνας.

—Λενέττα, εἶπεν ἡ θεία Παυλίνα, ἔλα νὰ κρατήσῃς τὸν Μαριμπῆν.

Ἡ κουκλίτσα ἐπλησίασε τὸν λέοντα καὶ ἀγκάλιασε τὸν λαιμόν του μὲ τὰ χεράκια της.

Ἡ δέσμευσις αὕτη, ὅσον ἀσθενὴς καὶ ἂν ἦτο, καθησύχασε τὴν Εἰρηνούλαν. Ἀφ' οὗ ὁ Μαριμπῆς δὲν ἔτρωγε τὴν Λενέτταν, φυσικὰ δὲν θὰ ἔτρωγεν οὔτε αὐτήν.

Τὰ δύο κοράσια ἐφιλήθησαν, καὶ ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία ἐπανεῦρε τὴν παρισινήν της εὐγλωττίαν, εἶπε μειδιῶσα:

—Ἐξαδέλφη μου, φοβοῦμαι πολὺ τὸν Μαριμπῆν σου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ γαπήσω τὴν κυρίαν του.

Ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ἤρχισαν νὰ τρώγουν μὲ τὴν ὄρεξιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκονίσει ὁ καθαρὸς ἀήρ.

Ἡ συνομιλία δὲν ἔπαυσεν. Ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἐπηδοῦσεν εἰς τὸ Τράνσβααλ καὶ ἀπὸ τὴν ὑγείαν τοῦ Γκὺ εἰς τοὺς ἄθλους τῶν διδύμων.

Ἡ Γουϊλελμίνα ἔτρωγε πεινηλέα, ἀλλὰ σιωπηλή, φροντίζουσα μόνον διὰ τὴν γειτονά της Λενέτταν, καὶ διὰ τοὺς δύο της φίλους, Κάνυαν καὶ Μαριμπῆν.

Τὸ σεβαρὸν προσωπάκι της ἐφωτίζετο μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐσάκις ἡ θεία Παυλίνα τῆς ἔστελλε φιλικὸν μειδίαμα.

Ἡ Εἰρήνη ἐκάθητο ἀπέναντι τῆς Γουϊλελμίνας, καί, μολονότι τὸ τραπέζι ἦτο ἀρκετὰ πλατύ, διὰ περισσοτέραν προφύλαξιν ἔκρυπτε τὰ πόδια της κάτω ἀπὸ τὸ ξύλινον κάθισμά της καὶ παρηκολούθει μὲ τὸ βλέμμα τὸν λεοντιδέα.

Διαρκούσης τῆς συνομιλίας, ἡ Γουϊλελμίνα ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος Λακὼς ἦτο ἄλλοτε ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, καὶ ὅτι εἶχε δώσῃ τὴν παραίτησίν του, διὰ νὰ φιερωθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων του.

« Ἡ κουκλίτσα ἐπλησίασε τὸν λέοντα καὶ ἀγκάλιασε τὸν λαιμόν του μὲ τὰ χεράκια της» (Σελ. 29, στήλ. γ')

Ἀπὸ τότε ἡ μικρὰ κόρη τον ἐκύτταζε μ' ἐξαιρετικὴν συμπάθειαν. Ἀλλ' ὅταν ἔμαθε τὴν ἐθνικότητα τῆς μίς Φλώρυ, οἱ ὀφθαλμοί της ἐξῆστραψαν καὶ ἐξηκόντισαν βλέμμα ἐχθρικόν...

Πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἄφινε τὸν Μαριμπῆν καὶ τὴν Κάνυαν νὰ ἐφορμήσουν κατὰ τῆς παιδαγωγοῦ, ἐκδικουμένη διὰ τὰς ἀδικίας τῶν Ἄγγλων ἐναντίον τῆς πατρίδος της, τὴν ὁποίαν ἠγάπα περισσότερον παντὸς ἄλλου. Ἀλλὰ πάλιν τί της ἔπρατεν ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη Ἀγγλίς;..

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΔΕΚΑ ΠΑΙΔΙΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ Κος ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ, γέρων, ἀρθριτικός, ἀσθενὴς τὴν ὅρασιν, μὲ ματογυάλια.
ΚΟΥΛΑ, μικρὰ ἀνεψιά του, δεκαέτις.
ΜΗΤΡΟΣ, μικρὸς χωρικός, ὑπηρέτης.
ΜΟΡΦΩ, μικρὰ χωρική, ὑπηρέτρια.
Ὁ Κος ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, πατέρας τῆς Κούλας.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ἀργυρίδου. Προθάλαμος, ἐπιπλωμένος ὡς αἴθουσα.

ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ, (εἰσέρχεται, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Μήτρου καὶ εἰς τὸ μπαστοῦνί του): —Στιγά... πιὸ στιγὰ λοιπόν, Μήτρο!.. ἐκεῖ... (Κάθεται εἰς μεγάλην πολυθρόνναν, τὴν ὁποίαν τοῦ πλησιάζει ἡ Μόρφω.) Μήτρο καὶ Μόρφω, μάθετε ὅτι ὁ ἀνεψιός μου, ἡ γυναῖκά του καὶ τὰ δέκα τους παιδιὰ φθάνουν ἐδῶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

ΜΗΤΡΟΣ καὶ ΜΟΡΦΩ (κυττάζονται μὲ ἀπελπισίαν): —Δέκα παιδιά!.. ὦ Θεέ μου! δέκα παιδιά!..

ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ (θυμωμένος): — Μάλιστα, δέκα παιδιά!.. Τί, ἠθέλατε νὰ σας ρωτήση πόσα νὰ ἔχη ὁ ἀνεψιός μου;..Καὶ μήπως μ' ἐρώτησε ἐμένα; Αὐτὸς πάντα ἔκανε τοῦ κεφαλιοῦ του. Νά, ἀντὶ νὰ γίνη συμβολαιογράφος, ὅπως ἤταν καὶ ὁ πατέρας του, ἐπρότιμησε νὰ πάγη 'στὴν Ἀμερική,— 'στὸν ἄλλον κόσμον,— γιὰ νὰ κάμη, λέει, περιουσία.

ΜΗΤΡΟΣ (μὲ ἀφέλειαν):—Καλλίτερα... μακάρι νὰ πήγαινα καὶ 'γώ...

ΜΟΡΦΩ (ὠθοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ ἀγκῶνος):—Σκασμός!.. ὅταν μιλᾷ ὁ ἀφέντης, ἐσένα δὲν σου πέφτει λόγος!

ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ (ὡσεὶ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν, ἐν ᾧ οἱ μικροὶ τὸν ἀκούουν μὲ ἀνοικτὸν στόμα): — Ἤμουν ὁλομόναχος 'στὸν κόσμο...γεροντοπαλλίκαρο... οὔτε μπαμπᾶς, οὔτε παπποῦς, οὔτε τίποτε. Ἔπειτα μὲ βασανίζουν καὶ αὐτοὶ οἱ ρευματισμοί, καὶ δὲν ξέρω τί νὰ γίνω... Νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς συντροφιά, ἄ! εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα...Γράφω λοιπὸν 'στὸν Πρόξενο καὶ μανθάνω, ὅτι ὁ ἀνεψιός μου, ὁ Κος Βασιλειάδης, παντρεύθηκε 'στὴν Ἀμερικῆ καὶ ἔχει δέκα παιδιά.

ΜΗΤΡΟΣ: —Μὲ συμπάθειο, ἀφεντικό, μ' αὐτὸ μᾶς τῶπατε.

ΜΟΡΦΩ: — Σκασμός, σοῦ εἶπα!.. Μὰ δὲν θὰ καταπιῇς πιὰ τὴ γλῶσσά σου;

ΜΗΤΡΟΣ: —Πῶς νὰ την καταπιῶ, ποῦ εἶνε κολλημένη 'στὸ στόμα μου;

ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ (ἐξακολουθῶν, χωρὶς νὰ προσέχη εἰς τὰ λόγια τῶν μικρῶν): — Δέκα παιδιά! νὰ τρόπος γιὰ νὰ γεμίση καὶ νὰ ζῶ ἡρεύσι τὸ ἔρημο σπίτι μου!.. Τοῦ γράφω ἀμέσως καὶ τον προσκαλῶ νὰ ἔλθῃ μὲ ὅλη του τὴν οἰκογένεια...

ΜΗΤΡΟΣ (κινῶν τὴν κεφαλήν): — Ἀλλοίμονό μας!.. Μά το ἐσυλλογιστήκατε καλά, ἀφεντικό; Ξεύρετε τί θὰ 'πῇ δέκα παιδιά; θὰ κάμουν τὸ σπίτι ἄνω-κάτω...

ΜΟΡΦΩ (ἡ ὁποία, ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ὁ Μῆτρος τὸν σείει ἀπὸ τὸ χέρι, διὰ νὰ σιωπήσῃ):— Σκάσε!.. θά μας διώξῃ!..

ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ (ζωηρῶς): — Λοιπόν, γρήγορα! Φέρετε ὅσα ἄνθη εὑρῆτε, καὶ στολίσετε τὸ σπίτι!.. Σήμερα ἔχω ἑορτή!.. Δέκα παιδιά! νὰ χαρά! νὰ εὐτυχία!.. Γρήγορα, παλτόπαιδα! Ἀκόμη εἶσθε ἐδῶ; (Ὁ Μῆτρος καὶ ἡ Μόρφω ἐξέρχονται καὶ κουβαλοῦν διάφορες γάστρες.) Ἔτσι!.. καὶ ἄλλες!.. κάμετε γρήγορα!.. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω ἀμάξι... (Καθ' ἑαυτόν:) Περίεργον! ἄρχισε νὰ μὲ πιάνῃ συγκίνησις!.. Δέκα παιδιά!. (Δυνατά:) Μῆτρο, τὸ χέρι σου... Ὁ ἀνεψιός μου ἂς ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ 'στὸ δωμάτιό μου... (Ἐξέρχεται, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Μήτρου. Κτυποῦν ἐλαφρὰ τὴν θύραν τοῦ προθαλάμου. Ἡ Μόρφω ἀνοίγει καὶ εἰσάγει τὸν Κον Βασιλειάδην καὶ τὴν Κούλαν.)

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ (ἔκπληκτος, ἀνήσυχος): — Μήπως ὁ θεῖός μου εἶνε ἀκόμη πιὸ ἄρρωστος;

ΜΟΡΦΩ (παρατηροῦσα τοὺς ξένους μὲ μεγάλην περιέργειαν.) Ἄ, ὄχι... ὅπως πάντα. Τοῦ πονεῖ τὸ πόδι του τοῦ καψεροῦ... Ρευματισμοί, βλέπετε... ὅπως νὰ πῇς, ὑποφέρει.

ΚΟΥΛΑ: Ὁ καϊμένος ὁ θεῖος! Πῶς τον λυποῦμαι ποῦ ὑποφέρει!..

ΜΟΡΦΩ (τοῖς πλησιάζει καθίσματα):—Μὰ ἔχει τέτοια χαρὰ ποῦ θὰ ἰδῇ ἐδῶ τὰ δέκα παιδιά σας, ποῦ νύχτα-μέρα γι' αὐτὸ μιλάει....

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ (κατάπληκτος:) Τί; Τὰ δέκα παιδιά μου;... Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ ἕνα, τὴν Κούλα μου

ΜΟΡΦΩ (δεικνύουσα τὴν Κούλαν): — Τοῦ λόγου της μοναχά;.. (μειδιῶσα) Δέν το πιστεύω, ἀφεντικό... Θέλετε νὰ με γελάσετε...

ΚΟΥΛΑ (ἀνήσυχος, ὀρθία): —Ὄχι, ὄχι... ὁ μπαμπᾶς δὲν ἀστειεύεται καθόλου... Ἀπεναντίας.. Μὰ τί; μόνον γιὰ νὰ ἔχῃ δέκα μικρὰ ἀνήψια, μᾶς ἐπροσκάλεσε ἐδῶ ὁ θεῖός μου;

ΜΟΡΦΩ (μὲ ζωηρὰ νεύματα ἐπιβεβαιώσεως): —Μάλιστα!..μάλιστα!..γι' αὐτὸ καὶ μόνο γι' αὐτό...Τώρα δὰ μᾶς το ἔλεγε πάλι, ἐμένα καὶ τοῦ ξαδέρφου μου τοῦ Μήτρου.

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ (ἀπελπισμένος): — Ὑπάρχουν τόσοι Βασιλειάδαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Φαίνεται ὅτι θὰ ἔγινε λάθος... (Λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός του.) Πᾶμε, Κούλα... Πρέπει νὰ παλλάξωμε τὴν μητέρα σου ἀπὸ καμμιὰ σκηνὴ δυσάρεστη... Πᾶμε νὰ την εἰδοποιήσωμε... Ἔλα, λοιπόν.

ΚΟΥΛΑ (τρυφερῶς):—Μπαμπᾶ, Μπαμπάκα μου, μὴ λυπᾶσθε ἔτσι!.. (Συλλογίζεται ὀλίγον:) Σταθῆτε! ἐγὼ ἔχω ἕνα σχέδιο... Φύγετε μόνος, μπαμπᾶ. Πηγαίνετε νὰ βρῆτε τὴ μαμᾶ 'στὸ Ξενοδοχεῖο, καὶ ἀφῆστέ με ἐδῶ.. Ναί, ναί.. μὴ σας μέλῃ, μπαμπᾶ.

ΜΟΡΦΩ (πρὸς τὸν κ. Βασιλειάδην):—Ἔνοια σου, καὶ μεῖς θὰ περιποιηθοῦμε καλὰ τὴν τσούπα σου!

ΚΟΥΛΑ (ὠθοῦσα τὸν πατέρα της πρὸς τὴν θύραν):— Μπαμπᾶ, σᾶς παρακαλῶ... Ἀκούω τὸ θεῖο... Ἔλα, Μόρφω, θέλω νὰ σου ἐξηγήσω τὸ σχέδιό μου, διὰ νὰ με βοηθήσῃς... (Ἐτέρχονται ὅλοι ἀπὸ τὴν μίαν θύραν, ἐν ᾧ ἀπὸ τὴν ἄλλην εἰσέρχεται ὁ Κος Ἀργυρίδης, χωρὶς νὰ τους ἰδῇ, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Μήτρου)

ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ (καθήμενος ἐπιπόνως):—Καὶ ὅμως, μοῦ φάνηκε σὰν νἄκουσα ἁμάξι... Ἂς εἶνε καλλίτερα ταιριάζει νὰ δεχθῶ 'στὸ σαλόνι αὐτὴ τὴν οἰκογένεια, ποῦ μου πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανό... (Ὁ Μῆτρος τοποθετεῖ τὲς γάστρες.) Μῆτρο, ἡ ἐξαδέλφη σου ἐσιγύρισε καλὰ ὅλο τὸ σπίτι; —Τὶς προάλλες, ποῦ ἦλθαν τὰ παιδιὰ τοῦ φίλου Ὀλυμπίου, νὰ παίξουν τὴν κωμῳδία τους, γιὰ νὰ μὲ διασκεδάσουν...

ΜΗΤΡΟΣ (διακόπτων):—Ἄ, ναί!... Τί γέλια ποῦ ἔκαμα! Καὶ ἡ καψερὴ ἡ Μόρφω πῆγε νὰ λιγοθυμήσῃ ἀπὸ τὰ γέλια...

ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ (ἐξακολουθῶν): — Ἄφισαν ἐδῶ ὅλα τους τὰ κοστούμια καὶ τὰ ἄλλα πράγματα τοῦ θεάτρου. Ἐφρόντισεν ἡ Μόρφω νὰ τούς τα στείλῃ 'στὰς Ἀθήνας;

ΜΗΤΡΟΣ (ἀδιαφόρως, ἀσχολούμενος μὲ τὰ ἄνθη):—Μὴ σκοτίζεσαι γιὰ τέτοιες μικροδουλειές, ἀφεντικό! Ἂν δὲν τάστειλε, θὰ τα στείλῃ!

ΑΡΓΥΡΙΔΗΣ (Ζωηρῶς):— Κάποιος ἀναβαίνει τὴ σκάλα... Μῆτρο, ἄνοιξε τὴν πόρτα!

(Εἰσέρχεται ἡ Κούλα, μετημφιεσμένη εἰς ἀγόρι. Ἔχει τύμπανον, σάλπιγγα, καὶ ἕνα τόπι 'στὸ χέρι. Φορεῖ πιλίκιον.)

ΚΟΥΛΑ (τραγουδεῖ μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν, κτυπῶσα καὶ τὸ τύμπανον):

Τόπο! τόπο νὰ περάσω
Κι' ὅλους θὰ τους καμματιάσω!
Εἶμαι ὁ Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεύς!
Ραταπλάν! πλάν!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λογικὴ τοῦ μικροῦ Γιαννάκη.

— Ποῖος εἶνε ὁ πλέον τεμπέλης τῆς τάξεώς σου, Γιαννάκη;
— Δὲν ξέρω.
— Καὶ ὅμως, εἶνε πολὺ εὔκολον νὰ το ἰδῇς.
— Καὶ πῶς;
— Νά: ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποῦ κάθεται, ὅταν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται;

Καὶ ὁ Γιαννάκης:
— Ἄ! ὁ διδάσκαλος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἔφηβου Ἀμύμαος

* * *

Σκέψις τῶν πρώην Εὐελπίδων:

—Τί καλὰ ποῦ θὰ ἦτο ἂν ἐκάμναμε ψυχρολουσία μέ... ζεστὸ νερό!

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Ἀλ-Δάϊφ τῶν Πατησίων

* * *

Ὁ μικρὸς Τοτὸς εἶνε ὑπερήφανος, διότι κατώρθωσε νὰ βρῇ τὸ στόμα του... μὲ κλειστὰ μάτια!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσούλας τῆς Ὄσσης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΩΣ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας διασκεδάσεις τῶν φίλων μου. Ὁ ἀνταλλάσσων τοιαῦτα καὶ καταρ ἴχων Λεύκωμα, περνᾷ πολὺ εὐχάριστους ὥρας. Γνωρίζεται μὲ τόσους ἀγνώστους, καὶ ἔχει τόσην ποικιλίαν γνωμῶν, καὶ τόσα περίεργα! Ἀπόδειξις καὶ ἡ κατωτέρω ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλεν ὁ *Δοξίας*, φυλομαρτήσας τὸ ἐκ Μικρῶν Μυστικῶν Λεύκωμά του:

Ἀπὸ τὰ περίεργα
τῶν Μ. Μυστικῶν τοῦ Δοξίου

«*Ὁ Ἀγγουρολογιώτατος* μοῦ γράφει, ὅτι ἂν δὲν ἦτο ὅ,τι ἐγεννήθη, ἤθελε νὰ ἦτο... αὐγὸ τῆς κότας. Χθὲς ἐκτύπησα ἕνα αὐγὸ γιὰ τὴ σούπα. Τὶς οἶδεν ἂν δὲν ἦτο... ὁ Ἀγγουρολογιώτατος;

Καὶ ἡ πλέον ἀξιολύπητος τύχη, κατ' ἐμέ, ἂν ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* ἦτο... αὐγό, θὰ ἦτο ἡ ἰδική του, διότι θὰ... τὸν ἐκτυποῦσα κάθε ἡμέρα.

Ἡ *Μαργαριτοφόρος* εἰς τὴν ἐρώτησιν: ἂν δὲν ἦσθε ὅ,τι ἐγεννήθητε, τί ἠθέλατε νὰ εἶσθε; Ἀπαντᾷ: «ὅ,τι καὶ σεῖς». Καὶ δὲν ἀπέτυχε, διότι εἰς τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐρώτησιν ἐγὼ ἀπαντῶ ὅτι ἤθελον νὰ εἶμαι... εὐτυχής.

Ἡ *Πειραϊκὴ Ἀδρα* εἰς τὴν ἐρώτησιν: ποῖον φαγητὸν προτιμᾶτε,ἀπαντᾷ: «εἶμαι ἕνας φαγᾶς! Καὶ αὐτὸ τὸ δικαιολογεῖ ἀπαντῶν, ὅτι ὡς ξέγον ἔθνος ἀγαπᾷ τοὺς Γάλλους μὲ ἕνα λ, καὶ τοὺς Γερμανοὺς χωρὶς μ. Ὠραῖα!

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις: Ποία εἶνε ἡ κυριωτέρα εὐτυχία ἐν τῷ κόσμῳ; καὶ Ποῖον ξένον ἔθνος προτιμᾶτε; μὲ πάνει Λοδοὲ... ὕγγας καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀπαντήσῃ... σω. Καὶ ἡ *Ναυτοποῦλα* τῆς *Ἄνδρου* μοῦ γράφει: «Μὲ ἔπιασε καὶ ἐμὲ ἐκεῖνος ὁ κατηραμένος Λοξί... κ.τ.λ. — Κατηραμένος! Merci pour le compliment.—

Τὸ *Κεντρὶ* κάμνει ὀπίσω ἀπὸ τὸ πρὸς ἐμὲ τετράδιόν του τὴν εἰκόνα μου ἐν μέσῳ ἀνθίνου στεφάνου — εὐχαριστῶ — δεξιᾷ δὲ μίαν πεταλούδαν. Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ πεταλούδα;

Ἡ *Ἀγριοβιολέττα*, ἂν δὲν ἦτο ὅ,τι ἐγεννήθη, ἤθελε νὰ ἦτο ἄγαλμα τῶν Κυθήρων, διὰ νὰ ἔχουν ἀφορμὴν νὰ συζητοῦν οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ αἱ ἐφημερίδες· ἀλλὰ τότε ἐγὼ θὰ εἶχον ἕνα τόσῳ ὡραῖον τετράδιον Μ. Μυστικῶν,οἷον τὸ ἰδικόν της;

Αὐτά, Διάπλασίς μου, καὶ σε ἀσπάζομαι
ὁ φίλος σου ΛΟΞΙΑΣ»

Λιακὴ Βραδυά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἤρεσε καλλίτερα. Δέν σου γράφω οὔτε ἀρχικά οὐτε τίποτε, καὶ νὰ ἰδοῦμε πιά, θὰ το ἀνακαλύψουν καὶ αὐτό; Δέν τὸ πιστεύω. Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔλεγε προχθὲς ὅτι ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος διὰ νὰ μή σου μάθουν τὸ ψευδώνυμόν σου, εἶνε... νὰ μὴ ἔχῃς ψευδώνυμον.

"Ἂν θέλῃς νὰκούσῃς τὴν συμβουλήν μου, *Χιακὴ Μαργαρίτα*, μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον. Εἶμαι πάντοτε ἐναντία τῆς ἀλλαγῆς τῶν ψευδωνύμων, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ λόγος ἰσχυρός. Πραγματικῶς, ὁ κύκλος τῶν ἐν Χίῳ φίλων μου μεγαλόνει, καὶ τὰ «χιακά» ψευδώνυμα δίνουν καὶ πέρνουν.

Εὐχάριστον: Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος «Νεότης», διὰ τοῦ προέδρου αὐτοῦ *Ἀταδυρίου Ρόδου* [ΕΕΕ] μοῦ ἔστειλεν ἑπτὰ δραχμάς, πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1902 τοῦ πτωχοῦ παιδίου τῆς Λερίσσης. Εὖγε εἰς ὅλους τοὺς καλοὺς φίλους μου, τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν εὐγενῆ Σύλλογον.

Εὐχαριστῶ θερμῶς, *Γεώργιε Λυρίτη*. Εἶπε εἰς τὴν ἀδελφήν σου, μὲ τοὺς ἀσπασμούς μου, ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ την δεχθῶ εἰς τὸν κύκλον μας ἀφ' οὗ μάλιστα εἶνε καὶ μέλος τοῦ Συλλόγου «Νεότης.»

Εὖγε, *Πενθοῦσα Καρδία*, ἤκουσες τὴν συμβουλήν μου, καὶ αὐτὴ τὴν φορὰν μοῦ ἔγραψες εὐνάγνωστον ἐπιστολήν, καὶ εἰς χωριστὸν χαρτὶ τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Κυριακήν. Ἔτσι!

Κρητικὸν Κάστανον [ΕΕΕ] σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐγγραφήν σοῦ πτωχοῦ συμμαθητοῦ σου. Ἀπὸ τὰ τρία ψευδώνυμα τοῦ κροτεῖνες, κανὲν δὲν ἦτο ἐλεύθερον ἐκτὸς τοῦ πρώτου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀκατάλληλον, διότι θὰ νομίσουν ὅλοι ὅτι εἶνε ἡ Α Ὑψηλότης, ὁ συνδρομητής μου Βασιλόπουλος Χριστοφόρος.

Καὶ ἐπειδὴ ἀνέφερα τὸ ὄνομα τῆς Ὑψηλότητός Του, θὰ σας εἴπω κάτι τί: Ἐσχάτως μοῦ ἔστειλε τὰ φυλλάδιά Του τοῦ 1901, διὰ νὰ φροντίσω νὰ δεθοῦν εἰς τόμον, ὅπως κάμνει κατ' ἔτος. Τὰ φυλλάδια αὐτὰ ἦσαν κομμένα φυσικὰ καὶ διαβασμένα, ἀλλὰ τόσον τακτικά, τόσον καθαρά, ποῦ μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν. Ἄρά γε ἔτσι τὰ διατηρεῖτε καὶ σεῖς; Τὸ ἐλπίζω!..

Σὲ συγχαίρω, *Λευκὴ Ἀκακία*, διὰ τὰ πολλὰ καὶ ὡραῖα δῶρα που ἔλαβες φέτος. "Ὀχι' τὸ ψευδώνυμόν που εἶδες μὲ τὰ ἀρχικά σου, δὲν εἶνε ἰδικόν σου' καὶ πῶς εἰμποροῦσε νὰ εἶνε, ἀφ' οὗ δὲν μοῦ ἐπρότεινες τοιοῦτον; τὴν πρότασίν σου δὲν δημοσιεύω, διότι μὲ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται.

Καὶ δύο καθυστερήσασαι κάρται: τοῦ *Ἄϊ—Λάϊφ τῶν Πατησίων* καὶ τοῦ *Π. Κατσογιάννη*. Τοὺς εὐχαριστῶ πολύ.

«Ἀδύνατον νὰ σου περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμόν μου, —μοῦ γράφει ἡ *Ἐσμεραλδα*, ἡ ὁποία δὲν πιστεύω νὰ το λέγῃ σοβαρά, ὅτι θὰ λάβῃ τέταιον ὡραῖον ψευδώνυμον,— διὰ τὸ πρῶτόν σου φυλλάδιον. Ἄ, μ' αὐτὸ καλέ, εἶνε ἀριστούργημα, ἔκτακτον,θαυμάστον, ἐξαίσιον,καὶ.. καὶ.. δὲν εὑρίσκω τὴν κατάλληλον λέξιν.Οἰκτείρω ὅσους δὲν εἶνε συνδρομηταί σου, ἂν καὶ δὲν ποτεύω νὰ ὑπάρχουν ἐδῶ 'στὰς Ἀθήνας τέτοιοι κουτοί.» Κουτοὶ ὄχι, ἀλλ' ὑπάρχουν πολοὶ ἀκόμη ποῦ δὲν μ' γνωρίζουν. Δι' αὐτοὺς ὅμως εἶνε... τὸ Ξεσπάθωμα.

Ἀλήθεια, *Δροσούλα τῆς Ὄσσης*, πολὺ ὡραῖον χαρτὶ σοῦ ἔστειλεν ὁ θεῖός σου καὶ παλαιὸς συνδρομητής μου, τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι. Φιλῶ καὶ τὴν μικρὰν Φωφώ, ποῦ εἶνε φαετικὴ ἀναγνώστρια... τῶν εἰκόνων μου. Πολὺ ὡραῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα.

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μουσικὴν καὶ πηγαίνει πάντοτε εἰς τὰς συναυλίας τοῦ Ὠδείου, μοῦ γράφει: «... ἄφισε ποῦ σχεδὸν ὅλοι οἱ μαθηταί τοῦ Ὠδείου εἶνε φίλοι μας. Εἰς μίαν συναυλίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ πλείστους ἐξ αὐτῶν. Ἐκεῖ ἡ φίλη μας *Ἐσμεραλδα*, ἐκεῖ ἡ *Μαργαριτοφόρος*, ἡ *Λίλη* τοῦ *Κηφισσοῦ*, ἡ *Μιράντα*, τὸ *Ἀργείτικο Πράσο*, ἡ *Καυκασία*, ὁ *Κάλυξ Ρόδου*, καὶ πόσοι, πόσοι ἄλλοι! Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν παίζουν εἰς τὰς συναυλίας τρέλλα. Παραδείγματος χάριν ὁ *Κάλυξ Ρόδου*.. » Πόσον εἶμαι ὑπερήφανη δι' αὐτὰ ὅλα.

Πτωχὸς μαθητὴς ἐκ Ναυπλίου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐγγραφῆ πέρυσι δι' εἰσφορᾶς καὶ δὲν ἔχει χρήματα νὰνανεώσῃ φέτος, μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν γενναιοδωρίαν τῶν εὐπορούντων, διὰ νὰ μὴ στερηθῇ τὸ προσφιλές του ἀνάγνωσμα.

Ἡ *Μυστικὴ Φωνή* μοῦ γράφει: «Μετὰ δύο μῆνας θὰ ἐγκαταστασθῶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁπόθεν θὰ σου γράψω τὴν νέαν μου διεύθυνσιν, ἐπειδὴ μνηστευθεῖσα ἐκεῖ, προτεχῶς ὑπανδρεύομαι. Ἂν καὶ Madame, ἐν τούτοις καὶ πάλιν θὰ εἶμαι συνδρομήτριά σου, ἐπειδὴ δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσην τέρψιν αἰσθάνομαι ἀναγνώσκουσα τὸ φυλλάδιόν σου.» — Σοῦ στέλλω τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου, ἀγαπητή μου καὶ πιστὴ φίλη!

Ἄλλο εὐχάριστον: Ἡ *Μέμφις* [ΕΕΕ] μοῦ ἔστειλεν ἑπτὰ δραχμὰς καὶ ἐνέγραψα διὰ τὸ 1902 τὸ ὑπὸ τοῦ *Κυκνείου Ἀσματος* συσταθὲν πτωχὸν καὶ φιλίμουσον παιδίον. Ὠραῖα!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Οἰδίποδα Τύραννον* (Γ. Τ. ἡ ἀδελφή σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἡ ἰδία, συμφώνως μὲ τὸ 4ον ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ψευδωνύμων.) *Ἥρωα Περσέα* (Π. Θ. ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνῃς ἀπὸ τοὺς τακτικωτέρους μου φίλους.) *Δαρεῖον τὸν Κοδομανὸν* (Α. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Παμφύλιον Κόλπον* (Γ. Π. ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται· γράφε μου συχνά·) *Πασίμαγον* (Χ. Κ τετράδια ἔστειλα·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (Κ. Φ αὐτὸ ἐγκρίνω· ὡραῖον τὸ γράψιμόν σου, καὶ ὅ,τι εἶσαι μικρός·) *Στροῦμπερ* (Β. Π.) *Μέμφιδα* (Ι. Μ.) *Τῖδν Ἠπειρώτου* (Ι. Χ.) καὶ *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (Κ. Β. κ' ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν* ἀγαπητάρεσκε τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* καὶ τὴν *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα*.— ἡ *Ἑλληνικὴ Ψυχὴ* μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά της εἰς τὴν *Ἀτρόμητον Καδ ar*. — ἡ *Δέσποινα Κουφονδάκη* πληροφορεῖ τὴν *Μαργαριτοφόρον* ὅτι μένει εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ την περιμένῃ·— τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* πληροφορεῖ τὴν *Μικρὰν Ἀνθοδόσμην*, ὅτι εἰς τοὺς γάμους ἐπέρασε λαμπρά, χορεύσασα ὅλην τὴν νύκτα καὶ κοιμηθεῖσα ὁλόκληρον τὴν ἑπομένην ἡμέραν· — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* παρακαλεῖ τὸν *Σίδ*,νὰ της φανερώσῃ τὸνομά του ἢ τὸρχικά του δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου· ἀσπάζεται τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ την πληροφορεῖ ὅτι τὰρχικά της εἶνε Μ. Σ. ἀλλ' ἐκ τῶν ἰδικῶν της δὲν ἐνόησε τίποτε· — ἡ *Χιακὴ Βραδυὰ* ἀσπάζεται τὴν *Μέλλουσαν Καλλόγηραν* καὶ την ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασε τὰς ἑορτάς· — ὁ *Γεώργιος Λυρίτης* συγχαίρει τὸ *Ἀταδύριον Ρόδου* διὰ τὴν νίκην του εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων· — τὸ *Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι* ἀσπάζεται τὴν *Εὐθυμον Κόρην*· — ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα* ἀσπάζεται τὸ *Ζιζάνιον Ἀρσακείου* καὶ το ἐρωτᾷ ἂν ἐπέρασεν ἡ ἰμφλουέντζα· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* χαιρετᾷ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον*, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπήγαινεν εἰς τὸ ἴδιον Σχολεῖον, ὅταν ἦτο εἰς τὰς Ἀθήνας — ἡ *Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων* ἀσπάζεται τὸ *Ἄϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε γειτόνες· — ὁ *Νυκτοκόραξ* ἀσπάζεται τὸ *Ζιζάνιον* τοῦ *Γυμνασίου*, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τῳ εἴπῃ τὸνομά του δημοσίως· — ἡ *Χρυσόπτερος Ἀλκυὼν* ζητεῖ τὴν διαμονὴν τῆς *Εὐγενοῦς Καρδίας*·—ἡ *Ὑπερήφανος Ἑλληνὶς* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Κόρης τοῦ Σερμεῶνος* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: *Βίκτωρ* ὁ *Μαῦρος* μὲ τὸν *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως*, *Κρητικὴν Σημαίαν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κέθου* (μὲ τάρχικά των·)—ὁ *Ζάμ-*

πας μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Ἐρυθρὸν Νέφος* καὶ *Συννεφώδη Αὐγήν*.— τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μὲ τὸν *Μικρὸν Κωπηλάτην*, *Κρητικὴν Σημαίαν* καὶ *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως*·—ὁ *Ἑλικὼν* μὲ τὸν *Φάρον τῆς Μυκόνου*, *Κεντρὶ* καὶ *Σοφὸν Πιττακόν*·—ἡ *Εὐχαρις* μὲ τὸν *Παμπόνηρον Κατεργάρη*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* καὶ *Σκληρὸν Βράχον*·—ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ἰτέαν*, *Ρόδον τοῦ Αἰγίου* καὶ *Μαραμένον Φύλλον* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν)·— ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὴν *Εἰρωνείαν τῆς Εἱμαρμένης*, *Σπαρτιάτιδα Λειλωνίδα* καὶ *Ἀφρισμένον Κῦμα*·— ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Λόρδον Βύρωνα*·— τὸ *Γυμνάσιον Χίου* μὲ τὸν *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα*, *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* — ὁ *Ὑπερήφανος Ἵππευς* μὲ τὴν *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Ἰλίου Μέλαθρον* καὶ *Μικρὸν Φιλόπατριν*· — ἡ *Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων*, *Κεντρὶ* καὶ *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* μὲ τὸν *Κάλυκα Ρόδου*· — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὸ *Σκαφιδάκι*, *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* καὶ *Κόκκινο Καπελάκι* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ἀκτὶς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν*, *Μελίχραν Ἀκτῖνα* καὶ *Λευκὴν Ἀκακίαν*.—ἡ *Πράσινη Ἐξοχὴ* μὲ τὸ *Ἰλίου Μέλαθρον*, *Λευκὴν Ἀκακίαν* καὶ *Κρητικὸν Κάστανον* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·)—τὸ *Ἄσμα Νηρηΐδος* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Κόνασμόδον*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ταϋγέτην* (μὲ τὸνομά της.)—ἡ *Ἐρημῖτις* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου*, *Ζιζάνιον Ἀρσακείου* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν* (μὲ τὰ ὀνόματά των) —τὸ *Θαλασσινὸ Λουλούδι* μὲ τὴν *Τηφλομυίγαν*, *Κυκλαμιὰν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* —τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τῆς Γειτονιᾶς*, *Τραγιάσκαν* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ *Φιλοποίμενα τὸν Ἀχαιόν*, *Ἀδραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*·— ὁ *Κονασμόδος* μὲ τὴν *Διαφευσθεῖσαν Ἐλπίδα* καὶ *Ἀρτανιὰν* (μὲ τὰ ὀνόματά των.)—ἡ *Ἐφεσιακὴ Μαραρίτα* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας* καὶ *Ἐσμεράλδαν*·— ἡ *Ἐφεσία Κόρη* μὲ τὸ *Σκαφιδάκι*, *Ἀρτάκι τοῦ Γαλατερῆ* καὶ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* (μὲ τὰ ὀνόματά των.) —ὁ *Κυκλαδίτης* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινὸν Κρυσταλλον* καὶ *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν*·—ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Ἀμαρυλλίδα*·— τὸ *Ἀαρινὸν Ἄρωμα* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Λευκὴν Ἀκακίαν* καὶ *Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* (μὲ τὰ ὀνόματά των.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Γυμνάσιον Χίου* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ πρόσεχές) *Κ. Δ. Παπαγεωργίου* (εὔχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ· βεβαίως κάποια θὰ δημοσιευθῇ) *Κόντε Ραπανάκην* (πολὺ εὐανάγνωστα τὰ γράψιμόν σου καὶ δὲν με κουράζει διόλου· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) *Κρόταλον* (ἐγέλασα μὲ τὰ δεύτερα ἐπεισόδιά·) *Πανταγοῦ Παρόντα*, *Νυκτοκόρακα* (ἔλαβα) *Λευκὸν Ἀάκινθον*. *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν*, *Χαριτωμένην Μουρίτσαν* (τῆς ὁποίας ἡ χαρὰ εἶνε ἀπερίγραπτος, διότι βλέπει ὅτι κατ' ἔτος ἡ Διάπλασις γίνεται ὡραιοτέρα·) *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ τόσα δείγματα τῆς ἀγάπης· ἀναμένω νὰ μου γράψῃ ἡ ἀδελφή σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι·) *Ἀφροδίτην Στεφανίτση* (θὰ μου γράφῃς καὶ σύ, ὅπως ὁ ἀδελφός σου ;) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* (ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ δημοσιεύεται προσεχῶς.) *Θαλασσοπούλαν*, *Ἐρρῖκον Μασσαί*, *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα* (δὲν πειράζει· τὰ λάθη διὰ τοὺς ἀνθρώπους) *Ποιητικόν*, *Ἐλληνικὸν Ἔδαφος* (ἐλήφθη·) *Γρηγόριον Ριζόπουλον*, *Ἀνέστην Φραγκούλην*, *Παιδικὴν Χαρὰν* (βεβαίως !) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (ἔστειλα καὶ ἀγγελίας καὶ ἀπ' ὅλα· καλέ, σὺ ἐχάλασες τὸν κόσμον μὲ τὸ ξεσπίθωμά σου· ἰπράβο !) *Κ. Γ. Πετρόπουλον* (ἔστειλα· ἔγινες καλά ;) *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* (δὲν πειράζει· θὰ εὕρῃς ἀργότερα ἄλλας·) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (ἔστειλα πρὸς τοὺς νέους συνδρομητὰς τὰ φυλλάδια· ἐλήφθησαν ;) *Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα*, *Χιακὸν Οὐρανόν*, *Τηλέμαχον*, (ναί·) *Τράταν τοῦ Εὐρίπου*, *Ψαρᾶν τοῦ Εὐρίπου*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας* (θαύματα, βλέπω, κάμνετε σεῖς !) *Μόνωσιν* (διατί δὲν τῆς το γράφεις σύ ; εἶνε ἀνάγκη νὰ το διαβάσουν καὶ οἱ φίλοι μου ;) *Κελαϊδίστραν*, *Ἀντιγόνην* (δὲν ἔχει καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ ἀλλάξῃ, ὥστε ἡ πληροφορία περιττή·) *Ἀνυπόμονην Καρδίαν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· κ' ἐδῶ ἔχομεν λαμπρὸν καιρόν·) *Εὐανθίαν Ζαχαράκη* (ἔστειλα ἐκ νέου· Τὸ λάθος εἶνε τοῦ ταχυδρομείου·) *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* (ἀνταλλαγὴ Δελταρίων δὲν γίνεται διὰ τοῦ γραφείου μου· ὥστε μὴ ἐξακολουθῇς νὰ στέλλῃς.) *Πέτρον Θ. Γρυπάρην* (καλὴν πρόοδον εἰς τὸ ξεσπάθωμα!) *Μικρὰν Βεδουΐναν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ τόσῳ καθαρογραμμένην ἐπιστολήν·) *Ἀοξίαν* (περιμένω·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυᾶ ἐπιστολήν·) *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Ἰανουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Μαρτίου.

Ὁ χαρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

24 Μαγικὴ Εἰκών.

Ποῦ εἶνε οἱ δύο καλλιτέχναι ;

[Τὰ κεκρυμμένα πρόσωπα θὰ ζωγραφισθοῦν ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἄνευ περιγραφῆς.]

25. Λεξίγριφος.

Πολίχνη εἶνε τὸ πρῶτον μου ποῦ ἀπ' τὴν Γραφὴν [εἰξεύρεις
Τὸ δεύτερον 'στὸ σῶμά σου εὐκόλως θὰ το εὕρῃς.
Ἀπὸ σύνολόν μου ἥρωα θὰ ἰδῇς ἐξακουστόν,
Ποῦ ἔχει κάμῃ θαύματα 'ς ἀγῶνα ἱερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Σημαιοφόρου

26 Ἀναγραμματισμός.

Μετὰ τὴν νύκτα ἔρχομαι, ὡς ἔχω ἂν μάφῃσης·
Μ' εὑρίσκεις 'στὴ γραμματική, ἂν μάναγραμμα- [τίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουνάβεως

27. Αἴνιγμα.

Ποταμός, τὰ ὕδατά μου εἰς κλινὴν χώραν κυλίων,
Πόλις γίνομαι ἀρχαία, δύο γράμματ' ἀποκλείων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

28-29. Μεταμορφώσεις.

1.— Ἡ *Θάσος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Πάτμος*
2.— Ἡ *Λέρος* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Θήρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

30 Μωσαϊκόν.

Πέρνω αὐγά, τυρί καὶ μῆλα,
Κ' εἰς τὸ τέλος πάστα,
Καὶ μ' αὐτὰ θεὸν σκαρώνω,
Μὰ πῶς πλέον... ἄσ' τα !

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωμ. Δ. Παππᾶ

31. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κοινότατον ἐργαλεῖον.

+ ✶ ✶ ✶	= Νῆσος.
✶ + ✶ ✶	= Ὄρυκτόν.
✶ ✶ + ✶	= Ἐπίρρημα τόπου.
✶ + ✶ ✶	= Ἱερὰ πόλις.
+ ✶ ✶ ✶	= Δένδρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Ὀμίχλης

32. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλέα.

1, Πρωτεύουσα κράτους. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἰχθύς. 4, Ἐρετεῖον. 5, Θηρίον. 6, Φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐφυοῦς Βλακὸς

33. Ἐλλιποσύμφωνον.

α - η - εη - ααο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μολὼν Λαβέ

34. Γρῖφος

:: $\frac{1}{2}$ CT $\frac{\text{Ρωμ}}{\text{Ἡ}}$ 11

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεράστιος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 44 καὶ 45

478 (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 52ου φύλλου·)—**479.** Ἐνέδρα (ἐν, ἔδρα)—**480.** Παγασαί (πᾶ, γᾶ, σέ.)—**481.** Σάκος-Κάσος.—**482.** Κόραξ-κρᾶ.

483. ΕΚΑΣ **484** ΑΥΡΑ (κΑΡΥΑ ..
ΚΙΝΑ ΥΜΗΝ (συλλαμβαΝΗ ΜΥς)
ΑΝΗΡ ΡΗΜΑ (ΤΑ ΜΗΡυκαστικά)
ΣΑΡΑ ΑΝΑΞ (αΐΞ ΑΝΑμασσᾷ..)

485-486. 1, Ἡ θύρα εἶνε μέρος τοῦ οἴκου. — 2, Ἡ κιθάρα παίζει μελῳδικῶς.—**487.** ΝΕΙΛΟΣ [50 (ν')+5 (ε')+10 (ι')+30 (λ')+70 (ο') +200 (σ')=365].— **488.** ΑΚΡΙΣ-ΚΡΕΜΑ (ΑΚτίς, ΚΡᾶμα, ΡΕῦμα, ΙΜάτιον, ΣΑγμα.) —**489.** Τοῖς σεαυτοῦ πρὸς ἑαυτόν.— **490.** Τὸ πνεῦμα ὀξύνεται διὰ τῆς παιδείας.

---

491. Ἀαχώρα (λά, χώρα.)—**492.** Καλάμι (κά, λά, μῖ.)—**493.** Φάρος ἀφρός.

494. Σ **495.** ΠΑΣΑ (ΠΑΣ Ἀνήρ.)
ΜΕΝ ΑΠΩΝ (σΑΠΩΝ)
ΜΑΙΟΣ ΣΩΜΑ (μαθητὴΣ Ω ΜΑθητά.)
ΣΕΙΣΜΟΣ ΑΝΑΞ (ΑΝΑΞίως.)
ΝΟΜΟΣ
ΣΟΣ
Σ **496.** Τὸ Αἴγιον (αἴγειον). — **497.** Ὁ ἔχων τὸ μεγαλύτερο κεφάλι. — **498.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς : ΑΚΜΩΝ-ΤΑΡΑΣ (ΑραράΤ, ΚαρίΑ, ΜάκαΡ, ΤΩρΑ, ΝαόΣ.)— **499.** Τυφλὸς τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἶ. — **500.** Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμὼν ἐστὶν ἡ εὐσέβεια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια τοῦ ἐξωτερικοῦ : — Mlle Popi S. Michalacopoulos, Patras. (B—6)

Εὐχαρίστως δέχομαι ἀνταλλαγὴν δελταρίων ταχυδρομικῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν : Mr Kimon Kyriacos, Minet-el-Gamh (Egypte) (B—7)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902